

ACADEMIA ROMÂNĂ

Academician Ștefan Ștefănescu

24 mai 1929 – 29 decembrie 2018

Academia Română a primit cu profundă tristețe vestea plecării dintre noi, la vârsta de 89 de ani, în data de 29 decembrie 2018, a academicianului Ștefan Ștefănescu, membru titular al Secției de științe istorice.

Născut la 24 mai 1929, Goicea Mică, județul Dolj, Ștefan Ștefănescu a urmat cursurile Colegiului Național Militar „N. Filipescu“ de la Mănăstirea Dealu-Predeal și pe cele ale Facultății de Istorie din București. A optat pentru o carieră în domeniul istoriei și s-a specializat în bizantinologie și istoria medievală a slavilor de sud la Universitatea „M.V. Lomonosov“ din Moscova. În 1957 devine doctor în istorie. Începând cu anul 1965 a efectuat o serie de stagii științifice în Franța, la École Nationale des Chartes, École Pratique des Hautes Études (VIème section), la Collège de France și la Sorbona.

A activat ca cercetător, profesor universitar și editor de documente. În perioada 1960-1966 a fost secretar științific și șef al Secției de istorie medie și vechi instituții românești la Institutul de Istorie „N. Iorga“ al Academiei Române, institut pe care l-a condus apoi ca director adjunct, în perioada 1966-1970, și director vreme de 20 de ani (1970-1990).

A desfășurat de asemenea o intensă activitate didactică în cadrul Facultății de Istorie a Universității din București, unde a fost decan al Facultății de Istorie (1975-1977) și al Facultății de Istorie-Filosofie (1977-1984). Din 1984 a fost șef al Catedrei de istoria României.

Activitatea didactică s-a împletit cu o susținută muncă științifică, concretizată în peste 500 de titluri, care abordează domenii precum: istoria medie a României, demografie istorică, istoria instituțiilor, istoria structurilor socio-politice medievale ale Țării Românești, istoria relațiilor internaționale. Între cele mai importante lucrări dedicate acestor domenii se numără: „Țara Românească de la Basarab I «Întemeietorul» până la Mihai Viteazul“, 1970; „Principatele Române. Originea și afirmarea lor“, 1991; „Principatele Române în secolele XIV–XVI“, 1992; „Istoria românilor. De la Mihai Viteazul la Constantin Brâncoveanu“, 1996; „Țările Române în sistemul relațiilor internaționale medievale, sec. XVII–XVIII“, 2006; „Demografia – dimensiune a istoriei“, 1974; „Aspects de la révolution démographique dans les Pays Roumains à la fin du XVIIIe siècle“, 1980; „Le rôle historique des Carpates roumains“, 1985; „Bănia în Țara Românească“, 1965; „Orient et Occident au Bas Danube: fondation des états roumains indépendents“, 1976; „Evoluția proprietății feudale în Țara Românească până în secolul al XVII-lea“, 1958; „L'évolution de l'immunité féodale en Valachie aux XIVe–XVIe siècles“, 1968; „Țărănimea din Principatele Române în secolele XIV–XVI. Privire sintetică“, 1991; „Participarea românilor la lupta de la Grünwald. 15 iulie 1410“, 1964; „Éléments nobiliaires balkaniques établis en Valachie à la fin du XVe siècle“, 1969; „Les relations romano-bulgares entre le XIVe et le XVIIIe siècles“, 1973; „Aspects de la stratégie du pouvoir dans le Sud-Est

ACADEMIA ROMÂNĂ

Européen à la fin du XVIe siècle“; „Pour une grande histoire des Balkans dès origines aux Guerres Balkaniques“, Paris, 2004 și multe altele.

A consacrat studii ample, apărute în reviste de prestigiu din țară și din străinătate, unor personalități ale vieții culturale românești: D. Cantemir, M. Kogălniceanu, B.P. Hasdeu, Gr. Tocilescu, A.D. Xenopol, D. Onciul, C. Giurescu, V. Pârvan, N. Iorga, P.P. Panaitescu, C.C. Giurescu, A. Oțetea, M. Berza.

O preocupare constantă a fost editarea izvoarelor istorice privitoare la istoria României („Documenta Romaniae Historica. B. Țara Românească“, volumele II, VI, VII, VIII și XI) și a unor instrumente de lucru precum „Enciclopedia istoriografiei românești“, 1978; „Répertoire historique des universités européennes“, 1984; „Atlas pentru istoria României“ etc.

S-a numărat printre autorii marilor sinteze: „Istoria României“ (volumul II, 1962); „Istoria poporului român“ (1970); „Storia del popolo romeno“ (1971); „The History of the Romanian People“ (1974); „Istoria economică a României“ (1997); „Istoria Românilor“ (volumele III și IV, 2001; reeditate în 2010, respectiv 2012).

În martie 1974 devine membru corespondent al Academiei Române, iar din decembrie 1992, membru titular.

Ștefan Șefănescu a fost membru în Comitetul Național al Istoricilor din România, membru al Academiei Europene de Istorie de la Bruxelles, al Comisiei Internaționale pentru Istoria Adunărilor de Stări, al Comisiei Internaționale de Studii Slave din cadrul Comitetului Internațional de Științe Istorice, membru în conducerea Centrului de Studii Istorice Italo-Române de la Milano. A fost de asemenea membru de onoare al fundațiilor: „N. Iorga“, „Mărăști, Mărășești, Oituz“, „Mihai Viteazul-Călugăreni“, „Magazin Istoric“.

Declarat de The American Biographical Institute Research Association „Om al Anului 1995“.

A fost distins cu Ordinul „Meritul Științific“ (1966), cu Premiul „Nicolae Bălcescu“ al Academiei Române (1967), cu Ordinul bulgar „Sf. Metodiu și Chiril“ (1977), cu Ordinul Național „Pentru Merit“ (2000). Cetățean de onoare al municipiului Craiova, al comunelor Călugăreni și Goicea.

Membrii Academiei Române își exprimă regretul la stingerea din viață a academicianului Ștefan Șefănescu și sunt solidari cu familia îndoliată.

Dumnezeu să-l odihnească în pace și lumină!